

Hijgend stormen we een zijbeuk van Vorst Nationaal binnen. Net op tijd om de eerste lome pianoakkoorden van Fake Empire te horen, net op tijd om met ons bier richting het podium te proosten en zanger Matt Berninger toe te juichen. Omringd door zijn band The National en met een ijsbeker witte wijn in de hand zingt hij zich lijsig doorheen de openingstrack van Boxer: *'Stay out super late tonight, picking apples, making pies. Put a little something in our lemonade and take it with us - We're half awake in a fake empire.'*

Tussen mijn palmen, de wiegende heupen van een vrouw. Samen bevinden we ons in het vagevuur van de liefde, aan dat voorportaal waarin we nog niet weten of de passie zal ontvlammen, of dat we beiden onze vingers zullen schroeien.

Twee nachtdieren zijn we, gewonde wolven die troost zoeken bij elkaar. Soms praten we nachtenlang, soms zwijgen we tot het ochtendgloren. Soms liggen we in elkaars armen, soms heerst er een ijzingwekkende stilte tussen ons.

Soms weet ik niet of we gaan zoenen of elkaars strot overblijten.

Ravenzwart haar heeft ze, een bleke huid, en een lichaam waaraan ik me laaf. Ze ziet eruit alsof ze uit een lied van Nick Cave komt gestapt. Nu is haar hart nog gepantserd, maar later zal ik ontdekken hoe hard het kan kloppen voor haar geliefden.

Later.

Nu nog niet.

Nu blaast The National mijn favoriete nummer de zaal in, Mistaken for Strangers, een nummer waarin een eenzaat door druilerige straten dwaalt, een man, zo misvormd door het leven dat zijn vrienden hem straal voorbij lopen. Jolig is niet het woord dat je met The National associeert; in de songs van Matt Berninger regent het altijd, verdwijnen minnaressen altijd net om de hoek en altijd heeft wel iemand een glas gin bij de hand.

We hebben het nog niet door maar The National zal die avond integraal Boxer spelen. Een goedmakertje omdat ze het vorig concert hebben geannuleerd op vraag van Michelle Obama die hen op een benefiet wilde hebben. Hoe zeg je nee tegen Michelle Obama? Niet dus, maar dan beloon je wel je fans door je bekendste album song na song door de boxen te laten schallen. Met elk nummer stijgt het enthousiasme in de zaal en ook wij gaan zweven omdat we beseffen dat we iets uniek meemaken.

Op deze plaat hebben we al gedanst. Enkel wij twee, ergens midden de nacht, de rode wijn vervaarlijk zwalpend in het glas, tollend door mijn veel te grote woonkamer.

Op deze plaat hebben we al gehuild. Enkel wij twee, ergens midden in de nacht, de gin geduldig in het glas, de tranen warm op de wangen.

Later zal The National de rode draad in onze relatie worden, de helende draad waarmee we onze wonden hechten. De teksten van Boxer die we vroeger zo zwartgallig interpreteerden, zullen een lichtrandje krijgen, de donkerte zal ons steeds minder verpletteren, en steeds vaker zullen we glimlachen om de sarcastische grapjes die Berninger in zijn lyrics smokkelt.

Later zullen we The National in Frankfurt zien en niet enkel vanop de eerste rij. Omdat concerten in het buitenland nu eenmaal leuker zijn, zullen we helemaal naar Duitsland rijden, naar die saaie bankstad, daar door de straten dwalen tot we stoemelings in een hotelbar

belanden en daar cocktails bestellen om dan plots vast te stellen dat Aaron Dessner en Bryan Devendorf twee tafeltjes verderop zitten, respectievelijk gitarist en drummer van The National. Als gibberende fans durven we hen niet eens aan te spreken, niet eens kort te bedanken voor alle schoonheid die ze in onze nachten en levens hebben gebracht - onze monden zijn groot genoeg om elkaar te verslinden maar verstommen in het licht van onze idolen.

Later zal ik mezelf vervloeken omdat ik te lui was om op Record Store Day op tijd naar de platenwinkel te gaan om daar de zilverkleurige vinyl-versie van The National Boxer Live in Brussels uit de bakken te plukken. Later zal ik beseffen dat ons gejuich en onze tranen op die plaat te horen zijn.

Later.

Nu nog niet.

Nu heb ik wiegende vrouwenheupen tussen mijn palmen. Nu hoor ik Berninger zingen over hoe liefde en oorlog verdacht veel op elkaar lijken, hoe breekbaar mensen en glazen zijn, hoe we soms alleen door druilerige straten moeten dwalen, onherkenbaar voor onszelf.

Nu heb ik onze zachte toekomst in handen.